

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra ANGST

Citation: Knudsen, Jakob: "Martin Luther", i Knudsen, Jakob: *Martin Luther*, 1915, s. 169.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj09val-shoot-idm139983000880784/facsimile.pdf> (tilgået 02. december 2021)

Anvendt udgave: Martin Luther

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

var bleven til, som jeg har det. Hjælp mig! hjælp mig!
— — Aa, Maria, lad mig ikke komme til at hade Gud!
Giv mig et helt andet Hjerte, saa jeg kan blive hans Barn
— som jeg var engang — og elske ham igjen — — —

Da han lang Tid efter saas sig om, — — stod det der
endnu altsammen ligesom før: det høje, mørkeblaa Fjæld
og den gule Eng derunder, Luften flimrede af Varme —
— Der stod Hjertegræs lige foran hans Ansigt imellem
Blomsterne, det nikkede og bævrede i Vinden — — Og
den søde Duft! — — Han kunde ikke taale den, — han
sprang op og vandrede tilbage mod Vejen.

Var der da ingen Hjælp? — — Han skulde aldrig finde
den?

Han gik videre nordpaa uden at see sig tilbage.

Næste Dag var han hjemme. Det tvang ham til at tage
sig sammen, det at see sin Fader. Han skulde fremad —
efter sin Faders Vilje, — der var jo ikke andet, der stod
fast.

Skjønt hans Forhold til Faderen i Virkeligheden var helt
det gamle, var der dog, ligesom paa Overfladen, stor For-
andring.

Hans Fader sagde et Par Gange, under det første Maal-
tid, »I« til ham; og da de derefter blev siddende sammen,
sagde den Gamle: »Det er Skik, veed jeg, at man siger
»I« til en studeret Mand. Det vil jeg ogsaa gjøre. Og det
er bedst, at jeg saa siger det, ogsaa naar vi er ene.«

Moderen prøvede ogsaa paa det; men naar de var ene
sammen, blev det alligevel til »Du« igjen fra hendes Side.

Faderen sagde til Martin, Dagen efter at han var kom-
men: »Er Du saa betænkt paa det, vi har talt lidt om det
sidste Par Gange, I har været hjemme?«

»Ja,« sagde Martin. Han tvivlede sletikke om, at det
var Magdalenene, der mentes. Og han syntes, det var, lige-
som han helt skulde falde sammen nu, naar han ikke havde
sin Faders Vilje og Ønske at støtte sig til og følge.

De talte ellers ikke meget sammen. Deres Samtaler
drejede sig kun om bestemte, praktiske Ting, og der var
ikke saa mange af dem at forhandle. Faderen forklarede
ham bl. a., hvad han mente, Martin i Fremtiden kunde
drive det til. Og det var, hvad han jo ogsaa tidligere havde
berørt, at blive Grevernes betroede Opsynsmand. Det kunde
blive en udmærket god Stilling. Og Greverne vilde jo nok

have samme Tillid til Martin, som de nu i saa høj Grad viste hans Fader.

Martin gik meget af Tiden omkring i den nærmeste Omegn. Men der var ingen af de mange Minder her, han turde gaa til Bunds i, saa var han straks ude i Uføret.

Han sad tit nede paa det Sted ved Möllendorf, hvor den ene af hans Faders to Smeltehytter stod. Den var flyttet nogle Aen fra dens tidligere Plads, men den gamle Slakke-Dynge, eller »Halde«, som det kaldtes, laa der jo endnu. Martin vilde dog have et synligt og haandgribeligt Minde om Hjemmet og sin første Barndom, da han havde saa ondt ved at leve med de egentlige, de usynlige Minder derhjemme. Han tog fra den gamle Halde en lille mærkeblaa Slakkesten. Den var blank paa Siderne, men paa Undersiden kunde man saa tydelig see endnu, at den engang havde været smeltet og flydende. Ja, det var, den Gang Martin selv havde været levende og bevægelig og varm endnu; nu syntes han det var, som om alting var størknet i ham.

Nej, han fik intet ud af at være hjemme, mærkede han godt. — Dagen før han skulde rejse, sagde hans Fader til ham, om de saa ikke skulde gaa over til Peter Reinickes og faa Sagen afgjort. Forældrene var villige nok, og Magdalene vist ogsaa.

»Jo.«

Besøget trak længe ud. Og Samtalen gik ofte helt istaa. For der var ikke andet tilbage, end at Martin skulde tale. Men han sagde ingen Ting. Han kunde ikke faa Ordene frem. Det var sletikke, fordi han ventede sig nogetsomhelst af at lade være. Men Umuligheden var sikker nok. Han orkede det ikke. Han syntes ikke, han tænkte, men der var noget med en Forestilling, han ikke kunde faa til Side: om at slaa en Dør i, som saa aldrig kunde aabnes mere.

Endelig sagde hans Fader: »Naa, lad os saa gaa hjem igjen!« — og da var det tydeligt, han var vred.

Men paa Hjemvejen sagde han ingenting, indtil det tilsidst kom i en meget behersket og egentlig ganske venlig Tone: »Ja, ja, — en lærd Mand skal det vel tillades at have sine Nykker. Det kan jo ogsaa nok vente noget endnu.«

Der blev ikke talt mere om Sagen, og næste Morgen drog Martin atter hjemmefra.